

TORKDUK, m. 2. Duk, som användes till torkning.

TORKHUS, n. 3. 1) Hus, enkom uppbyggt för torkning af vissa saker. — 2) Se *Kölna*.

TORKKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Kammarer, der något torkas, t. ex. örter på ett apotek.

TORKKLUT, m. 2. Klut till aftorkning.

TORKKLÄDE, n. 4. Kläde, som användes till rentorkning.

TORKLADA, f. 1. Se *Torkhus*.

TORKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man torkar. — 2) Fortgående minskning af väta, af fuktighet hos ett ting, tills det blir torrt.

TORKOLLA, f. 1. Ram af trä, hvaruti man spänt en grof hårdduk eller en matta af slätade rötter, och som begagnas till växters torkning.

TORKPLATS, m. 3. Se *Torkställe*.

TORKRIA, f. 1. Se *Ria*.

TORKSNÖRE, n. 4. Snöre att derpå upphänga kläder till torkning.

TORKSTEGE, m. 2. pl. — *stegar*. Roste, hvarpå något ställes eller lägges till afdroppning.

TORKSTUGA, f. 1. Se *Torkhus*.

TORKSTÄLLE, n. 4. Ställe, der något torkas.

TORKTRASA, f. 1. Trasa, som begagnas att dermed torra hvarjehanda föremål.

TORKUGN, m. 2. Ugn, hvari säd m. m. torkas.

TORKVIND, m. 2. Vind, inrättad för torkning af vissa saker.

TORKVÄDER, n. 3. Väderlek med afseende på dess tjenlighet för torkning. *Godt, dåligt t.*

TORMENTILL, tårnmäntill, f. 3. Se *Blodrot*.

TORN, m. 2. I. (isl. *þorn*, spets, törntag) 1) Metallspets i ett spanne, hvarmedelst remmen o. s. v. fasthålls. — 2) Ett slags verktyg att hugga hål med. — 3) (bot.) Förkrympt, styf gren, som slutar med en hård, stickande spets.

TORN, n. 3. II. (i fornspråket *þor*) 1) Ett slags hög och rund, fyrkantig eller mångkantig byggnad, hvarmed fordom städer, slott m. m. befastades, eller som tjänar till fängelse, fyrbåk, plats för tornklockor, o. s. v. Deraf Fästnings-, Slotts-, Vakt-, Kyrk-, Fyrtorn, m. fl. — 2) Säges äfv. om vissa tornlika maskiner, som hos de Gamle i krig sattes på ryggen af elefanter, och der bågskyttar vanligtvis hade sin plats. — 3) En pjes i schack. — *Ss. T-byggnad, -formig, -lik, -spets, -spira, -tak.*

TORNA, v. a. 1. *T. upp*, uppstappla, uppresa högt som torn.

TORNDYFVEL, se *Thordysvel*.

TORNERA, v. n. 1. (fr. *Tourner*, vända sig, gå omkring) Bryta lans, kämpa vid tornerspel.

TORNERBANA, tornerbana, f. 1. Inskrankad bana för kämparna vid ett tornerspel.

TORNERING, f. 2. Lansbrytning vid tornerspel; äfv. sjelfva riddarspelet.

TORNERPLATS, m. 3. Se *Tornerbana*.

TORNERSPEL, n. 3. Fordom öfligt riddarspel, hvarvid riddare bröto lans med hvarandra.

TORNFALK, m. 2. En art af Falksläktet, 13 till 14 tum lång, rödbrun med svarta fläckar; bygger gerna i torn. *Falco Tinnunculus*.

TORNISTER, tornnist'r, m. 2. pl. — *istrar*. Påse, hvarur en häst fodras med hafre på det sätt, att densamma bindes hängande om hufvudet på honom.

TORKLOCKA, f. 1. Se *Tornur*.

TORNPIPA, f. 1. Ett slags gevärspipa.

TORNSVALA, f. 1. En art af Svalorna, som bygger sina nästen helst i torn. *Cypselus Apus*.

TORNUR, n. 3. Ur med vigter och hjul, uppställt i öfre ändan af ett torn, för att visa tiden för de kringboende.

TORNVÄKTARE, m. 3. Person, som vakar i ett torn, för att vid inträffande eldsvåda gifva tecken genom klämtning.

TORNÖRT, f. 3. Örtsläktet *Turritis*.

TORP, tårp, n. 3. (ursprungl. By; beslägtadt med *t. Dorf*) Bebyggd lägenhet på landet, mindre än att den kunnat sättas till $\frac{1}{8}$ mantal.

TORPARE, m. 3. Åbo på ett torp. — *Ss. Torparfolk, -hustru, -koja, -stuga*.

TORPSTÄLLE, n. 4. Se *Torp*. (Fam.) *Det är intel t., är en temmeligen stor egendom*.

TORR, a. 2. 1) Ej våt, ej fuktig. *T-a kläder. T. luft. T-t trä. T-t väder*, utan nederbörd. *T. blås*, med torr luft. *Det är t-t på gatan*. (Fam.) *Hafva ingen t. tråd på sig*, vara alldeles genomvåt. *Der fins hvarken vått eller t-t*, ingenting att få till lifs. *T. bak öronen*, se *Öra*. *Med t-a ögon*, utan tårar. — Substantivt säges: *Det t-a*, i motsats till *Haf*, sjö. *Komma på det t-a*. (Fig. fam.) *Ha sitt på det t-a*, vara tryggad, bergad. — 2) Torkad. *T. fisk*. — 3) Uttorkad. *En t. graf, bäck*. — 4) Förtorkad. *T-a qvistar. T-t ris. T-t träd. T. och mager, t. som en sticka*, nästan utan kött på kroppen. — 5) Ofrukthar. *T-a backar*. — 6) (fig.) Kärf, sträf. *En t. och tråkigt pedant. T-t ämne*, kärst, tråkigt. *T. bok, lektur. T-a moraler, sanningar*, utan något som talar till känslan.

TORRAKA, f. 1. Se *Kakertack*.

TORRAMMA, f. 1. Amma, som ej ger di.

TORRBULTA, v. a. 1. (fam.) Slå någon, utan att deraf uppkommer sår.

TORRHET, f. 3. 1) Torr beskaffenhet. — 2) (fam.) Torrt lynne, kärfhed, sträfhed.

TORRHETTA, f. sing. Hetta i kroppen, utan svettning.

TORRHOSTA, f. 1. Hosta, då ingenting upphostas.

TORRHUGG, n. 3. (fam.) Hugg och slag, hvaraf ej sår uppkommer.

TORRLÄNDIG, a. 2. *T. mark*, med torrt läge.

TORROLIG, a. 2. Som med helt allvarsam min säger roliga saker. — *Torrolighet*, f. 3. — *Torroligt*, adv.

TORRSKODD, a. 2. Med torra skor.

TORRSLIPNING, f. 2. Slipning på torr sten.

TORRSPATT, m. 3. Spatt (se d. o.) utan flytning.

TORRSTEN, m. 2. Se *Blodstensmalm*.

TORRSYLT, n. 3. Skäl af frukt eller rötter, öfverdragna med en torr skorpa af socker.

TORRT, adv. 1) Fritt för väta. *Sitta, ligga t.* — 2) (fig. fam.) a) Kärf. *Svara t.* — b) Utan snille och behag. *Skrifva t.*

TORRVARA, f. 1. (mest i plur.) Torr vara.

TORRVARUMÅTT, n. 3. Mått för torra varor.

TORRVED, m. sing. Torr och fet ved af tall.

TORRVULEN, a. 2. neutr. — *vulet*. (fam.) Fallen för att vara torr och kärf.

TORRVÄDER, n. sing. Torr väderlek.

TORRVÄRK, n. sing. Se *Gikt*.

TORRVÄRKSGRÄS, n. 3. ell. — *ÖRT*, f. 3. Örten *Thalictrum flavum*.

TORRÅR, n. 3. År med ringa nederbörd.

TORS, tårrs, m. 3. (lat. *Torsus*; bygn. k.) Vriden kolonn.